

Finlands utvecklingspolitiska åtgärdsprogram

2012

Innehåll

I	Gemensamt ansvar, gemensamt intresse	3
II	Fokus på mänskliga rättigheter	5
	<i>i Demokratiskt ägarskap och ansvarighet</i>	5
	<i>ii Effektivitet och resultat</i>	6
	<i>iii Öppenhet</i>	7
	<i>iv Konsekvens</i>	7
	<i>v Fokus på de minst utvecklade länderna</i>	7
	<i>vi Former och kanaler för utvecklingspolitik och -samarbete</i>	8
	<i>vii Anslag och resurser</i>	11
III	Genomgående mål	11
	<i>Jämställdhet</i>	12
	<i>Minskad ojämlikhet</i>	12
	<i>Klimathållbarhet</i>	13
IV	Prioriteringar i utvecklingspolitiken och -samarbetet	13
	<i>i Ett demokratiskt och ansvarstagande samhälle som främjar de mänskliga rättigheterna</i>	13
	<i>ii En inkluderande och sysselsättande grön ekonomi</i>	16
	<i>iii En hållbar hantering av naturresurser och miljöskydd</i>	18
	<i>iv Mänsklig utveckling</i>	20
V	Humanitärt bistånd	21

I Gemensamt ansvar, gemensamt intresse

Utvecklingspolitiken är en central del av Finlands utrikes- och säkerhetspolitik som strävar efter att stärka internationell stabilitet, säkerhet, fred, rättvisa och hållbar utveckling samt att främja rättsstatsprincipen, demokratin och de mänskliga rättigheterna. Finland har omfattat FN:s millenniedeklaration och dess utvecklingsmål (Millennium Development Goals, 2000), som tar sikte på att utrota den extrema fattigdomen. Finland arbetar också för att förbättra de fattigas ställning, minska ojämlikheten och den absoluta fattigdomen. Genom utvecklingspolitiken och -samarbetet främjar man de här målen i en värld av ömsesidigt beroende som är under ständig förändring, där ett människovärdigt liv inte är en självklarhet för alla. På det här sättet bygger man också grunden för finländarnas egen säkerhet och välfärd i dag och i framtiden.

De senaste åren har världen som helhet blivit rikare och utvecklingsländernas ekonomiska utsikter har förbättrats och blivit mångsidigare. Globalt sett har utvecklingen dock varit mycket ojämn och bristen på jämlikhet både inom och mellan länder har ökat. Indikatorerna för mänsklig utveckling visar att särskilt Afrika söder om Sahara har hamnat på efterkälken i den globala utvecklingen. Situationen är svårast i de minst utvecklade länderna samt i bräckliga stater som drabbats av konflikter och miljöproblem. Befolkningsökningen, ungdomsarbetslösheten, den globala flyttrörelsen, urbaniseringen, livsmedelskrisen, miljöns försämrade tillstånd, den växande konkurrensen om naturresurser och klimatförändringen medför ytterligare utmaningar särskilt för utvecklingsländerna.

Även den globala styrningen, de internationella maktrelationerna och utvecklingsarkitekturen är på väg att anta nya former. Nya aktörer inom global styrning och utvecklingspolitik – till exempel de växande ekonomierna – formar debatten, betoningarna och tillvägagångssätten inom utvecklingspolitiken. De bidrar med nya resurser till utvecklingssamarbetet och för dialogen ut från det traditionella aktörsfältet. Nya aktörer har nya utgångspunkter, sätt och metoder för utvecklingspolitiken, till exempel syd-syd-samarbete, och de förbinder sig inte alltid till tidigare fastslagna gemensamma handlingsprinciper. Det behövs en beredskap till en öppen och likvärdig dialog, där man utgår från behoven hos de fattiga partnerländerna och deras medborgare samt från en strävan efter gemensamma åtaganden.

Dagens utveckling stödjer sig i växande grad på snabbt ökande privata investeringar, såväl utvecklingsländernas egna som utländska, samt på migranternas penningförsändelser till sina hemländer. Utvecklingsländernas egen offentliga finansieringsbas har vuxit. I de fattigaste länderna har det offentliga biståndet ändå fortfarande en viktig och till och med konjunkturutjämnande betydelse. Genom utvecklingspolitik och -samarbete stödjer man landets egna utvecklingssträvanden och förutsättning för ansvarsfull företagsverksamhet. Man främjar också innovationer och kunnande samt skapar anständigt arbete. Länderna kan också komma igång med att börja hjälpa sig själva och resa sig ur fattigdomen med hjälp av internationell handel och ekonomi samt genom att bättre utnyttja sina egna medel för utveckling. Samtidigt är det viktigt att stävja den oreglerade kapitalflykten från utvecklingsländerna och ingripa i skatteparadisen. På det här sättet kan man hjälpa de fattigaste staterna att få sin andel av den växande rikedom i världen.

Det här åtgärdsprogrammet lägger om Finlands utvecklingspolitik och -samarbete så att de både bemöter den föränderliga omvärldens och framtidens behov och hjälper länderna att komma ifrån hjälpberoendet. På samma gång deltar Finland aktivt i den internationella diskussionen om vilka utvecklingsmålen ska vara efter att tidsfristen för millenniemålen löper ut 2015. Finland stödjer strävandena att komplettera FN:s millenniemål med nya mål för hållbar utveckling. Finland eftersträvar en bättre sammanjämkning mellan de tre dimensionerna för hållbar utveckling (ekonomisk, social, ekologisk) samt en starkare global styrning av hållbar utveckling. På senare år har det uppstått ett brett samförstånd om att bruttonationalprodukten har

sina begränsningar som indikator för samhällets utveckling och välfärd. Finland arbetar för att nya mätare ska tas i bruk i större omfattning bland annat i Rio+20-processen.

Den extrema fattigdomen är den största enskilda människorättsfrågan i världen. De mänskliga rättigheterna utgör grunden för Finlands utvecklingspolitik. Ambitionen är att också de fattigaste människorna ska känna till sina rättigheter och vara kapabla att arbeta för dem. Lika viktigt är att myndigheterna känner till vilka människorättsförpliktelser som gäller dem och klarar av att verkställa dessa. Programmet betonar också principerna för grön inkluderande ekonomi. En hållbar utveckling förutsätter att även finländarna måste förändra sina konsumtions- och produktionsmönster.

En förutsättning för att målen ska uppnås är att också andra politikområden som påverkar utvecklingen, både i givar- och partnerländerna minskar fattigdomen. Därför understryker programmet konsekvens mellan de olika politikområdena.

Programmet är indelat i fyra delar. I den första delen beskrivs de mänskliga rättigheterna som fundament och tillvägagångssätt. Hit hör demokratiskt ägarskap, ansvarighet, öppenhet, resultat, konsekvens och fokus. Dessutom definieras olika former och resurser för samarbete. I den andra delen presenteras de genomgående målen: att främja jämställdhet, klimathållbarhet och att minska ojämlikheten. Den tredje delen definierar de fyra prioriteringar som Finland betonar i utvecklingssamarbetet och -politiken. De är ett demokratiskt och ansvarstagande samhälle som främjar de mänskliga rättigheterna; en inkluderande och sysselsättande grön ekonomi; miljöskydd och en hållbar hantering av naturresurser samt mänsklig utveckling. I slutet behandlas Finlands humanitära bistånd. Den finansieras ur anslagen för utvecklingssamarbete men är en i konfliktsituationer opartisk verksamhet som baserar sig på hjälpbehov och är oberoende av utvecklingspolitik och annan politik.

Programmet betonar verksamhetens resultat och kvalitet. I enlighet med rekommendationer från olika utvärderingar och undersökningar ska bedömningen av utgångsnivån, uppställningen av mål och uppföljningen och rapporteringen av verksamheten förbättras. Genomförandet av programmet, arbetets effektivitet och dess resultat utvärderas som helhet i den årliga berättelse som ges till riksdagen, i den av regeringen tillsatta utvecklingspolitiska kommissionen samt i Utrikesministeriets utvecklingspolitiska styrningsgrupp under ledning av utvecklingsministern. Regeringen ger därutöver i enlighet med sitt program en redogörelse för utvecklingspolitikens resultat och konsekvens. Utrikesministeriet informerar öppet om Finlands utvecklingspolitik för att också medborgarna ska ha bättre möjligheter än tidigare att sätta sig in i verksamheten och bedöma dess resultat.

Programmets riktlinjer genomförs och implementeras tillsammans med partnerländerna och organisationerna med hjälp av **utvecklingspolitikens besluts- och planeringsmekanismer**. Dessutom förbinder sig Finland i programmet till särskilda **åtgärder**, där de viktigaste är följande:

- ✓ att utgå från de mänskliga rättigheterna i all sin verksamhet
- ✓ att förbättra verksamhetens effektivitet och resultat
- ✓ att stärka och strategiskt inrikta det utvecklingspolitiska inflytandet
- ✓ att stärka en utvecklingsfrämjande konsekvens i politiken
- ✓ att utveckla förfarandena och förnya instrumenten för att nå de genomgående målen
- ✓ att planera målinriktade landprogram och genomföra dem i partnerländerna

- ✓ att strategiskt inrikta det multilaterala samarbetet och utöka finansieringen
- ✓ att utöka finansieringen som kanaliseras genom frivilligorganisationer och förbättra verksamhetens effektivitet
- ✓ att förnya ansökningsförfarandet för utvecklingsfinansiering till internationella frivilligorganisationer
- ✓ att planera och ta i bruk nya stödformer som förbättrar den privata sektorns förutsättningar, inberäknat Finnfunds kapitalhöjning och införande av specialriskfinansiering
- ✓ att revidera handlingsprinciperna och tillvägagångssätten för främjande av demokrati och mänskliga rättigheter i utvecklingssamarbetet
- ✓ att revidera handlingsplanen för Finlands handelsrelaterade utvecklingssamarbete
- ✓ att revidera riktlinjen för humanitärt bistånd
- ✓ att utbilda personalen i enlighet med målen och de nya betoningarna
- ✓ att utveckla informationssystemen för att förbättra effektiviteten, öppenheten och förutsägbarheten
- ✓ att undersöka specialbehoven hos bräckliga stater

II Fokus på mänskliga rättigheter

Styrkorna i Finlands utvecklingssamarbete har ansetts vara konsekvens och långsiktighet, god samarbetsförmåga samt ett tillvägagångssätt som baserar sig på partnerländernas mål och behov. Finland har även i det internationella utvecklingssamarbetet fått positiv respons för principen att stödja dem som har det sämst ställt, vilket överlag är kännetecknande för det finländska samhället. På de här styrkorna kommer Finland att bygga vidare också i framtiden.

Finlands **människorättsbaserade utvecklingspolitik** utgår i enlighet med FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna från att alla människor föds fria och med lika värde och rättigheter. En värdebaserad utvecklingspolitik främjar centrala människorättsprinciper som universalitet, alla människors rätt att själv göra sina val i livet, icke-diskriminering och jämlikhet. Alla människor har lika rätt att påverka och delta i hur utvecklingen definieras och verkställs. I det människorättsbaserade tillvägagångssättet ingår såväl medborgerliga och politiska rättigheter och friheter som ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter. Finland lyfter fram rättigheterna för kvinnor, barn, etniska, språkliga och religiösa minoriteter och urbefolkningar, människor med funktionsnedsättningar, hiv eller aids samt för sexuella minoriteter och könsminoriteter. Finland har åtagit sig att bekämpa människohandel och barnarbetskraft.

I genomförandet av utvecklingssamarbetet iakttas de mänskliga rättigheterna, inklusive rekommendationerna från FN:s råd för mänskliga rättigheter samt EU:s beslut. I situationer där det förekommer kränkningar av de mänskliga rättigheterna och denna grund för samarbetet inte respekteras, verkar Finland bilateralt, multilateralt inom ramen för FN och EU samt försöker påverka situationen och söka lösningar tillsammans med andra aktörer. Om det inte finns förutsättningar för ett regeringssamarbete kan Finland inrikta insatserna till att stärka de demokratiska krafterna och civilsamhället. I konfliktsituationer försvarar Finland de svagastes rättigheter.

Finland iakttar i sin utvecklingspolitik och sitt utvecklingssamarbete internationellt överenskomna handlingsprinciper och goda förfaranden, som förbättrar **utvecklingssamarbetets effektivitet och resultat**, ökar **konsekvensen** mellan de olika politikområdena, främjar **öppenhet och transparens** i utvecklingspolitiken och utvecklingssamarbetet samt understryker utvecklingsländernas och deras medborgares **ägarskap och ansvarighet** för utvecklingen och dess mål. De här handlingsprinciperna styr valet av partner och fokuseringen på de områden och de mål, där Finland bäst kan stödja sina partner för att uppnå bestående utvecklingsresultat.

i. DEMOKRATISKT ÄGARSKAP OCH ANSVARIGHET

Finlands utvecklingssamarbete utgår från att partnerländernas medborgare och deras demokratiskt valda representanter har **ägarskap** i fråga om utvecklingen av sina samhällen. Det är en förutsättning för att man ska uppnå bestående utvecklingsresultat att partnerländernas medborgare deltar och att deras möjligheter till inflytande stärks. Finlands utvecklingssamarbete bygger på de utvecklingsbehov som slagits fast av partnerlandets medborgare, ländernas egna planer för utveckling och för fattigdomsbekämpning och beaktar också andra aktörers insatser.

I sitt bilaterala samarbete samverkar Finland intensivt med partnerlandets regering, myndigheter, civila samhälle, privata sektor, medier, olika intressegrupper och andra bidragsgivare. Samarbetet och resultaten följs upp i enlighet med gemensamt överenskomna mekanismer, och man påverkar dem genom en politisk och teknisk dialog. Finansieringen kanaliseras i första hand via lokala system, på ett sätt som stärker partnerlandets ägarskap, dess institutioner och kompetens.

Utvecklingssamarbetets parter och aktörer ansvarar tillsammans för utvecklingsresultaten. Partnerländernas regeringar ansvarar för sitt agerande framförallt inför sina egna medborgare, vilket förutsätter att regeringarna iakttar rättsstatsprinciper, god förvaltning och transparens. Finland förbättrar förutsägbarheten i sin utvecklingsfinansiering så att partnerländerna och andra aktörer kan genomföra sina utvecklingsplaner maximalt och inrikta sina resurser på ett effektivt sätt.

ii. EFFEKTIVITET OCH RESULTAT

Utveckling betyder en varaktig och positiv förändring och utökade valmöjligheter i människors liv. Den tar sig uttryck bland annat i förbättrad läs- och skrivkunnsighet, hälsa, utbildning, sysselsättning och säkerhet. Utveckling ger människor bättre förmåga och möjligheter att påverka sitt liv. En förutsättning för utveckling är att samhället är ansvarsfullt och rättvist. För utveckling behövs också en finans- och näringspolitik som möjliggör en utvecklingsvänlig omvärld.

Finland strävar efter att utvecklingspolitiken och -samarbetet ska ge bestående resultat som har gynnsamma samhällseliga verkningar på lång sikt. Det finns emellertid många andra faktorer än utvecklingssamarbete som påverkar utvecklingsresultaten, och därför är det svårt att specificera resultaten och särskilt de långsiktiga verkningarna av arbetet. Man kan finansiera till exempel lärarutbildning med utvecklingsmedel. Kompetenta lärare är en viktig, men inte en tillräcklig förutsättning för att man ska uppnå bestående utvecklingsresultat. Det avgörande är vad och hur barnen och ungdomarna lär sig i skolan och om de får arbete efter att de avslutat sin utbildning och kan delta i att utveckla sina samhällen. Till det här bidrar till exempel läromiljön i skolorna, undervisningens innehåll, läromedlen och -teknologin, barnens och ungdomarnas möjligheter att gå i skolan, lärarnas löner och andra förmåner och flickors rätt att få lära sig ett yrke.

Finland har som medlem i det internationella givarsamfundet och tillsammans med partnerländerna åtagit sig att förbättra utvecklingssamarbetets kvalitet. Parisdeklarationen om ett effektivt utvecklingssamarbete

(2005), handlingsprogrammet i Accra (2008) samt Busan-deklarationen (2011) innehåller de gemensamma principerna och metoderna för internationell utvecklingspolitik och -samarbete. Principerna lägger vikt vid partnerlandets ägarskap, anpassning av stödet till utvecklingslandets behov och system, samverkan mellan bidragsgivarna och en ömsesidig harmonisering av deras tillvägagångssätt, utvecklingsresultat och en ömsesidig rapporteringsplikt för både bidragsgivarna och partnerländerna.

I administrationen stärker man det resultatbaserade angreppssättet, vilket innebär en allt mer strategisk och målinriktad planering och styrning, uppföljning och utvärdering av resultat, samt lärdom av resultaten och information om dem. Samtidigt gynnar man en arbetsfördelning mellan givarna och gemensamma förfaringsätt för dem, så som EU:s gemensamma programplanering i partnerländerna. Man för en dialog om resultaten och de principer som är förknippade med att uppnå dem, bland annat mänskliga rättigheter, demokrati, god förvaltning och jämlikhet. Man främjar en delegering av utvecklingspolitikens administration till beskickningarna. För enskilda åtgärder, land- och organisationsvisa program och för hela utvecklingssamarbetet uppställs tydliga, mätbara mål. På så sätt är det lättare att följa med och rapportera om utvecklingsresultaten och att utvärdera de långsiktiga effekterna av arbetet.

iii. ÖPPENHET

Att bedriva utvecklingspolitik och -samarbete på ett ansvarsfullt och effektivt sätt kräver **öppenhet** av biståndsgivarna och partnerländerna. Givarländerna säkerställer att det offentliga beslutsfattandet och användningen av medel är transparenta och förutsägbara både för deras egna och för partnerländernas medborgare. Partnerländernas regeringar väntas öppet redovisa för vad man har åstadkommit med den offentliga och den övriga utvecklingsfinansieringen och vilken nytta medborgarna har haft av insatserna. Finland uppmuntrar sina partnerländer att offentliggöra sina budgetar och göra dem transparenta. Öppenheten minskar risken för missbruk av finansieringen och stärker en demokratisk och god förvaltning. Det här ökar förtroendet såväl mellan partnerländernas regeringar och medborgare som mellan biståndsgivare, partnerländer och övriga aktörer.

Finland informerar ingående om användningen av utvecklingssamarbetsmedlen och om resultaten. I sin rapportering följer Finland de kriterier och definitioner som slagits fast av OECD:s biståndskommitté och som garanterar en internationell jämförbarhet. Informationssystemen i utvecklingssamarbetet utvecklas i en mer användarvänlig riktning för att det ska finnas högklassig data som är lätt att använda såväl i hemlandet som internationellt. Världsbankens initiativ Open Aid samt IATI (International Aid Transparency Initiative), som förbättrar den internationella jämförbarheten av data, utgör goda modeller.

Öppenhet och transparens är centrala principer även i det multilaterala samarbetet och i arbetet tillsammans med frivilligorganisationer. Utrikesministeriet informerar aktivt om utvecklingspolitikens och utvecklingssamarbetets mål och resultat och strävar efter att öka medborgarnas intresse för globala utvecklingsfrågor. Man arbetar för en god växelverkan mellan myndigheterna, det civila samhället och företagen, liksom för en öppen och regelbunden debatt om utvecklingspolitiken och -samarbetet.

iv. KONSEKVENS

Enbart utvecklingspolitik och -samarbete räcker inte för att man ska uppnå utvecklingsmålen. Även andra politikområden, som är viktiga för utveckling, ska långsiktigt stärka utvecklingsmålen såväl i givar- som i partnerländerna. Det behövs konsekvens både inom utvecklingspolitiken, mellan de olika politiksektorerna och mellan givarna. Den privata sektorns och det civila samhällets insatser spelar också en viktig roll.

Konsekvens i politiken förbättrar utvecklingssamarbetets resultat och gör användningen av offentliga medel

effektivare. Finland har förbundit sig till konsekvens i politiken som stödjer utvecklingen och främjar konsekvens både i sin egen nationella verksamhet och i förhållande till andra givare och partnerländer. Finland utvecklar den strategiska styrningen och tillvägagångssätt som för samman olika ministerier. I enlighet med regeringsprogrammets riktlinjer verkar Finland aktivt inom EU för att öka konsekvensen. Statsförvaltningens EU-beredning utnyttjas bättre än tidigare för det här syftet.

Finland verkställer OECD:s rekommendationer och tar i bruk organisationens konsekvensverktyg, i ett första skede för temana tryggad livsmedelsförsörjning och rätten till mat. Teman, där arbetet redan är i gång, till exempel handel och utveckling, beskattning och utveckling, migration och utveckling samt säkerhet och utveckling, stärks både i det nationella och i det internationella arbetet för konsekvens. I början av 2014 ger regeringen en redogörelse till riksdagen om utvecklingspolitikens resultat och konsekvens.

v. FOKUS PÅ DE MINST UTVECKLADE LÄNDERNA

Finland har begränsade resurser. För att öka utvecklingssamarbetets resultat och effektivitet fokuserar Finland allt sitt utvecklingssamarbete enligt det här programmets riktlinjer och prioriteringar.

Den växande ekonomiska osäkerheten världen över reducerar penningströmmarna avsedda för utveckling. Utvecklingsfinansieringen har också ändrat karaktär; en allt viktigare roll spelas av privata penningströmmar, som blivit större än den offentliga utvecklingsfinansieringen, ländernas egna skatteintäkter, investeringar eller migranternas penningförsändelser till sina hemländer. I de fattigaste utvecklingsländerna har dock den utländska utvecklingsfinansieringen fortfarande en stor och till och med konjunkturutmärkt betydelse.

Utvecklingsländerna bär huvudansvaret för sin egen utveckling. Finland stödjer sådana länder som har åtagit sig att uppnå utvecklingsresultat, som uppvisar en stark vilja till utveckling och som kan ha nytta av Finlands kompetens och styrkor. Partnerskapet bygger på stödbehov. I valet av partnerländer fäster Finland dessutom vikt vid landets vilja att använda sina egna nationella resurser till att minska fattigdomen och ojämlikheten samt till att stärka de fattiga människornas ställning. Finland betonar också partnerregeringens strävanden att främja demokratin, god förvaltning, jämlikhet och mänskliga rättigheter samt en hållbar användning av vatten- och naturresurser och en rättvis fördelning av intäkterna från dem.

Fokus i Finlands insatser ligger på de minst utvecklade länderna i Afrika och Asien. Utvecklingssamarbetet koncentreras till långvariga partnerskap för att förhindra att finansiering och insatser blir splittrade. Finlands långvariga partnerländer är i fortsättningen Etiopien, Kenya, Moçambique, Nepal, Zambia och Tanzania samt Vietnam, som har kommit upp till nivån för länder med lägre medelinkomst och med vilket Finland gradvis går över till andra former av samarbete. I Nicaragua stödjer Finland i fortsättningen närmast frivilligorganisationernas samarbete. Finland tar också hänsyn till bräckliga staters specialbehov. Finland förbinder sig till långvarigt samarbete med Afghanistan och bedriver utvecklingssamarbete i de palestinska territorierna och i Sydsudan.

Finland framhåller de växande ekonomiernas ansvar för att minska fattigdomen och ojämlikheten i det egna landet och för globala utvecklingsinsatser. Efter att pågående insatser slutförts riktar Finland i synnerhet inte bilateralt utvecklingssamarbete i projekt- eller programform till länder som OECD:s biståndskommitté klassar som övre medelinkomstländer. Man försöker också minska den relativa andelen utvecklingssamarbete i länder med lägre medelinkomst.

vi. FORMER OCH KANALER FÖR UTVECKLINGSPOLITIK OCH -SAMARBETE

Finland främjar sina utvecklingspolitiska mål både genom finansiering och genom politisk påverkan. Arbetet

bedrivs bilateralt, multilateralt, genom frivilligorganisationer och EU. De olika biståndsformerna kompletterar varandra och genom dem når Finlands hjälp ut till nästan hela världen.

Samarbetet utvecklas särskilt med avseende på effektivitet och fokusering. Programmens och projektens medelstorlek ökas och deras antal minskas både i det bilaterala och i det multilaterala samarbetet. Man minskar i regel antalet små och kortvariga bilaterala insatser när pågående projekt, program eller andra samarbetsformer avslutas. Allt exaktare metoder tas fram för att minska splittringen. Samtidigt deltar Finland fortsättningsvis i det internationella samarbetet för att ta fram nya innovativa arbetsätt.

I det bilaterala samarbetet ska landprogrammeringen stärkas i enlighet med det resultatriktade tillvägagångssättet. För de långvariga partnerskapen skapas målinriktade landprogram med utgångspunkt i partnerländernas egna utvecklingsplaner och riktlinjerna i detta åtgärdsprogram. Som grund landprogrammen används i så stor utsträckning som möjligt givarnas gemensamma analyser och tillvägagångssätt, till exempel EU:s landstrategier, gemensam programplanering och arbetsfördelning. Finland stöder partnerländernas ledande roll då samarbetet samordnas. Samtidigt bedömer man riskerna i samarbetet, inberäknat alternativet att man avstår från insatsen helt, och gör upp planer för att hantera riskerna.

I enlighet med EU:s rekommendationer inkluderas högst tre sektorer i respektive landprogram. De slås fast tillsammans med partnerlandet och anpassas till det övriga givarsamfundets verksamhet. Kanalerna och instrumenten för samarbetet, inklusive politisk dialog, väljs så att de som helhet backar upp arbetet för de utvalda målen.

Med hjälp av de indikatorer som definierats i landprogrammen följer man med partnerländernas framsteg och bedömer effektiviteten i Finlands insatser. I uppföljningen av resultat används i mån av möjlighet partnerländernas egna uppföljningsmekanismer, som Finland också aktivt bidrar till att utveckla. Man undviker att göra upp egna, parallella indikatorer. Frivilligorganisationerna uppmuntras att komplettera Finlands övriga verksamhet i partnerländerna och man önskar att deras insatser ska stödja målen i landprogrammen.

Finland använder både allmänt budgetstöd och sektorbudgetstöd och annat programformat stöd på ett mångsidigt sätt för att nå målen i landprogrammet. I budgetstödet iakttar Finland en enhetlig praxis med EU. Budgetstödet bygger på ett avtal mellan partnerlandet och givarna, i vilket man betonar god förvaltning, mänskliga rättigheter, ökad jämlikhet och demokratiska värden. Tillsammans med det övriga givarsamfundet utvecklas incitament för budgetstödet, bland annat en starkare, öppnare och mer transparent förvaltning samt en förstärkning av det civila samhället.

På regional nivå kan tillvägagångssätten variera i olika geografiska områden. De regionala programmen måste dock bilda målinriktade helheter: fristående projekt i enskilda länder ska undvikas. De regionala programmen avviker från samarbetet på landsnivå genom att de tar sikte på att stödja en regional integration och hjälpa till med att lösa gränsöverskridande problem. I initiativet Ett utvidgat Europa ligger fokus på Centralasien.

Finland arbetar målorienterat och aktivt i **Europeiska unionen**. Genom EU kan Finland också få inflytande i sådana områden, som resurserna annars inte räcker till för. Finland följer Lissabonfördragets utvecklingspolitiska förpliktelser och verkställer EU:s utvecklingspolitiska förklaring ("Europeiskt samförstånd") och andra utvecklingspolitiska strategier som slagits fast i EU. Finland stödjer en förstärkning av EU:s utvecklingspolitiska roll och tar i sitt eget arbete tillvara de synergieffekter som uppstår i EU. EU är en viktig kanal för finansiering och påverkan och man försöker utnyttja dess möjligheter i full skala.

Finland utökar sina insatser i **multilaterala organisationer** och verkar mera målinriktat och strategiskt i dem än tidigare. Man skärper påverkansarbetet genom att fokusera på begränsade helheter. På basis av en strategisk analys av samarbetet med de multilaterala organisationerna riktas stödet till de organisationer och finansieringsinstitut genom vilka Finland kan nå de bästa resultaten. I analysen utnyttjar Finland gemensamma utvärderingar som gjorts tillsammans med andra givare om multilaterala organisationers effektivitet. Man följer upp hur organisationernas egna mål och målen för Finlands påverkansarbete uppnåtts och rapporterar resultaten årligen. Dessutom försöker man få de multilaterala organisationerna att minska splittringen i sin egen verksamhet och allt mer anpassa den till partnerländernas nationella mål.

Förenta Nationerna (FN) är det multilaterala systemets fundament och spelar en avgörande roll i att främja de mänskliga rättigheterna och den mänskliga säkerheten. För att världsorganisationen ska få större inflytande bör man stärka FN:s värdegrund och metoder, reformera utvecklingssektorn och förbättra effektiviteten. Finland verkar för att stärka FN:s legitimitet och handlingskraft och stödjer samarbetet mellan olika FN-organ, den så kallade One UN-politiken. Detta görs i regel genom att stödja FN och dess organisationer med allmän finansiering. Vid sidan av FN är de internationella finansinstituten den viktigaste multilaterala kanalen för genomförandet av Finlands utvecklingspolitik. De internationella instituten för utvecklingsfinansiering spelar en central roll i bekämpningen av den internationella ekonomiska krisens följdverkningar. De är viktiga utvecklingsfinansiärer på landnivå och Finland beviljar dem sin andel i huvudsak i form av allmän finansiering. Finansinstitutens mandat och de prioriteter som avtalas i förhandlingarna om tilläggsfinansiering styr användningen av de här medlen.

Finland stödjer en effektivisering av verksamhetsformerna i FN, dess organisationer och hos andra centrala multilaterala aktörer, som Världsbanken, regionala institut för utvecklingsfinansiering och Världshandelsorganisationen (WTO), och en förstärkning av deras inbördes samarbete. I Världsbanken och i Världshandelsorganisationen driver Finland konsekvent på en förbättring av de allra fattigaste utvecklingsländernas ställning. Med internationell samverkan främjar man en rättvis global styrning, en nödvändighet för ländernas egna utvecklingssträvanden.

Samarbetet och dialogen med de nordiska länderna och andra likasinnade länder är alltså viktiga. De nordiska länderna är pålitliga och uppskattade utvecklingsaktörer med en gemensam värdegrund och likartade metoder, vilket ökar deras betydelse.

Stödet till och samarbetet med finländska **frivilligorganisationer** ska utökas så att också deras insatser effektiviseras. Frivilligorganisationerna uppmuntras att främja effektiviteten i enlighet med de så kallade Istanbul-principerna och handlingsramen "International Framework for CSO Development Effectiveness". Det här åtgärdsprogrammets riktlinjer och prioriteringar styr också användningen av de medel som beviljas frivilligorganisationerna. Utöver dem verkställs också den utvecklingspolitiska riktlinjen för det civila samhället från 2010. Organisationerna uppmuntras till samverkan med varandra och med den offentliga och den privata sektorn. Frivilligorganisationer som verkar i Finlands partnerländer sporrar att bedriva mera samarbete för stöda målen i landprogrammen. Invandrarorganisationernas kunnande och kontakter tas till vara i det praktiska utvecklingssamarbetet.

Det samarbete som bedrivs med **Internationella frivilligorganisationer ska** göras tydligare och öppnare. Ett samordnat ansökningsförfarande skapas för att stödja organisationerna. I valen av samarbetsparter betonas komplementaritet. Beskickningarnas **anslag för lokalt samarbete** utvecklas för att allt bättre motsvara det här åtgärdsprogrammets prioriteringar. I de långvariga partnerländerna styrs anslaget för lokalt samarbete så att det stödjer de mål som satts upp i landprogrammen. Biståndsmedel i form av **stöd för demokrati och mänskliga rättigheter** kan också fördelas till länder som genomgår en samhällelig förändring.

Den privata sektorns samarbetsformer utvecklas så att de bättre svarar mot den förändrade omvärlden och sammanfaller med riktlinjerna i det här programmet. Den privata sektorns roll och insats i utvecklingen har

vuxit i den internationella utvecklingspolitiska diskussionen på senare år. Finland siktar på att utveckla den privata sektorns verksamhetsförutsättningar och samarbetsformer i partnerländerna främst på sådana sätt som stödjer Finlands övriga utvecklingssamarbete särskilt i de allra fattigaste länderna. Finansieringen till det statsägda finansinstitutet Finfund ska utökas och en specialriskfinansiering tas i bruk i bolaget. Tillsammans med den privata sektorn utvecklas nya samarbetsformer, som ersätter räntestöds-kreditsinstrumentet, och som främjar de utvecklingspolitiska målen och kompletterar de andra utvecklingspolitiska metoderna. Ett diskussionsforum inrättas för att stärka den utvecklingspolitiska dialogen med den privata sektorn.

Utrikesministeriet stödjer finländska frivilligorganisationers **utvecklingsinformation och globalfostran**. Organisationernas verksamhet bidrar med signaler till det finländska samhället om vilka utmaningar som finns för den globala utvecklingen, men erbjuder också människor möjligheter att själv agera och delta. Utrikesministeriet samarbetar med utbildningsmyndigheterna för att globala utvecklingsfrågor ska ha ett stadigt fotfäste i den allmänbildande undervisningen. Revideringen av grunderna för den riksomfattande läroplanen ger möjlighet att främja nya elevgenerationers mognad till globalt ansvar. Genom myndighetssamarbete angående lärarnas grundutbildning och fortbildning kan man också uppnå landsomfattande resultat.

Globalansvar skapas och befästs genom ett långsiktigt arbete, som vid sidan av kunskapen lyfter fram färdigheter värden och attityder. Globalansvar innebär att förbinda sig till de mänskliga rättigheterna och demokratiskt beslutsfattande och en vilja att verka för global utveckling till exempel som konsument. När samhällena blir allt mer mångkulturella blir det allt viktigare med bättre förståelse och hänsyn i fråga om kulturfrågor. Finland stödjer också yttrande-, tros- och religionsfrihet i sin utvecklingspolitik och i genomförande av den. Dessutom bedriver man i utvecklingssamarbetet ömsesidighet och gemensamt lärande, som gynnar utvecklingen såväl i söder som i norr.

vii. ANSLAG OCH RESURSER

Regeringen har som mål att säkerställa en jämn utveckling av utvecklingsanslagen för att på så sätt kunna uppnå Finlands internationella åtagande i fråga om utvecklingssamarbete, 0,7 procent av bruttonationalprodukten. Finland har i EU förbundit sig till att nå målet före 2015. Finland har dessutom åtagit sig att hjälpa utvecklingsländer att minska sina utsläpp och anpassa sig till klimatuppvärmningen. Mot slutet av regeringsperioden kommer man också att använda intäkter från auktionen av utsläppsrätter till utvecklingssamarbete och klimatfinansiering. Målet är att i det här sammanhanget höja biståndsanslagens andel av bnp under regeringsperioden. Samtidigt stärker man den breda utvecklingsfinansieringens olika dimensioner och främjar möjligheterna att ta i bruk innovativa källor för utvecklingsfinansiering för att utöka finansieringsbasen.

En grundförutsättning för verksamhet av hög kvalitet är en tillräcklig, kompetent och sakkunnig personal. Det utvecklingspolitiska påverkandet och administrationen av biståndsanslagen kräver att personalen ständigt förkovrar sin kompetens och att arbetsförutsättningarna vid utrikesministeriet och Finlands utrikesrepresentation förbättras. Utgångspunkten är att utvecklingspolitiken och -samarbetet som dess instrument i praktiken är en del av Finlands utrikespolitik. För att säkerställa verksamhetens kvalitet anvisar regeringen en del av höjningen av biståndsmedlen till att stärka administrationen av utvecklingssamarbetet med hänsyn till effektivitets- och produktivetsprogrammet. Utvecklingsadministrationen måste stärkas för att man ska kunna omsätta regeringsprogrammets och åtgärdsprogrammets prioriteringar i praktiken, uppnå resultat och hantera riskerna.

Utrikesministeriets administration av utvecklingssamarbetet utvecklas i allt högre grad i riktning mot en så kallad lärande organisation. Yrkeskunskapen och kompetensen upprätthålls och stärks. Den för sektorn typiska cirkulationen av uppgifter betonar vikten av högklassig personalutbildning. Ministeriet bereder

utrymme för att ge utbildning och för personalen att delta i utbildning genom att vid behov gallra i arbetsuppgifterna. Personalen uppmuntras till en allt mer diskuterande organisationskultur samt till växelverkan och gemensamt lärande tillsammans med andra utvecklingspolitiska aktörer både i Finland och i internationella sammanhang. I verksamheten ska expertisen tas tillvara och stärkas på ett mångsidigt sätt, också i andra delar av statsförvaltningen och intressegrupper som bedriver utvecklingsarbete och påverkar Finlands utvecklingspolitik. Nätverksbyggande och institutionell samverkan med olika sakkunniga uppmuntras.

Informationssystemen utvecklas och ministeriets interna granskningsförfaranden och externa evalueringar utnyttjas systematiskt så att man kan tillämpa och upprepa välfungerande handlingsmodeller.

III Genomgående mål

De genomgående målen för Finlands utvecklingspolitik och utvecklingsarbete är **jämställdhet, en minskning av ojämlikheten och klimathållbarhet**. De här målen främjas i all utvecklingspolitik och allt utvecklingsarbete som Finland bedriver med hjälp av integrering, riktade insatser och politisk påverkan i det bilaterala och multilaterala samarbetet, i EU-samarbetet samt i kommunikationen. Finland verkar för de här målen dels globalt, dels genom att säkerställa att de uppfylls i all verksamhet som Finland utövar. Att integrera målen i all verksamhet är en bindande princip och avvikelser från den måste alltid motiveras särskilt. Man arbetar för de genomgående målen genom att ge personalen utbildning och direktiv, ta fram effektiva och praktiska instrument för respektive mål så fort det utvecklingspolitiska åtgärdsprogrammet färdigställts samt genom att ta tillvara Finlands existerande omfattande kompetens då det gäller de genomgående målen.

JÄMSTÄLLDHET

Jämställdhet och en förbättring av kvinnors ställning är ett av FN:s millenniemål, liksom också ett av huvudmålen i Peking-deklarationen och dess åtgärdsprogram samt i åtgärdsprogrammet från befolknings- och utvecklingskonferensen i Kairo. Jämställdhet mellan kvinnor och män samt mellan flickor och pojkar främjar också effektivt de övriga utvecklingsmålen. Jämställdhet är en människorätsfråga och genom att förbättra kvinnornas ställning förbättrar man samtidigt också den ekonomiska utvecklingen och välfärden. Finland främjar och stödjer kvinnors deltagande i beslutsfattandet samt motarbetar sådana former av diskriminering som leder till bristande jämställdhet (sexuellt våld och familjevåld, ojämlika ägar- och arvsrättigheter). Partnerländerna uppmuntras till könsindelning i sin statistikföring för att synliggöra de rådande könsstrukturerna.

MINSKAD OJÄMLIKHET

Den globala utvecklingen hindras av ekonomisk och social ojämlikhet samt av marginalisering. Utvecklingsarbetet avser att stödja en sådan samhällspolitik som ökar människornas likvärdiga möjligheter till socialt, ekonomiskt och politiskt deltagande samt till grundläggande tjänster och grundtrygghet. Nyckelfaktorerna är god näring, hälsa, utbildning, anständigt arbete och en social ministrygghet samt grundrättigheterna i arbete. Finland ägnar särskild uppmärksamhet åt sårbara, utslagningshotade och diskriminerade människogrupperns rättigheter och likvärdiga möjligheter att delta. Man försöker minska klyftan mellan den officiella och den inofficiella ekonomin samt mellan den utbildade och den utbildade arbetskraften.

KLIMATHÅLLBARHET

De allvarligaste verkningarna av klimatförändringen drabbar just utvecklingsländerna. Det går emellertid att minska deras utsatthet genom att integrera anpassningsåtgärder i utvecklingssamarbetet. Utvecklingsinsatser som inte tar hänsyn till klimatförändringen kan tvärtom förvärra dess skadeverkningar och öka riskerna – eller rinna ut i sanden. Utvecklingssamarbetets klimateffekter måste bedömas i ett helhetsperspektiv och på förhand, med syftet att bekämpa klimatuppvärmningen och dess skadliga effekter för utvecklingen. I sitt eget utvecklingssamarbete eftersträvar Finland att så fort som möjligt uppnå kolneutralitet. Därtill främjar Finland partnerländernas förmåga att anpassa sig till klimatförändringen, en kolfattig utveckling samt att de inkluderar de här målen i sin egen utvecklingsplanering. Man lägger särskild vikt vid kvinnors, barns och urbefolkningars roll i att bekämpa och anpassa sig till klimatuppvärmningen.

Naturkatastrofer vållar mänskliga och ekonomiska förluster och är ett väsentligt hinder för utveckling. Finland stödjer långsiktiga insatser för att göra människor och samhällen mindre utsatta för naturkatastrofer. Med framförhållning kan man minska förstörelsens omfattning och rädda människoliv. Den centrala utmaningen är att i partnerländerna stärka myndigheternas egen kapacitet att förbereda sig för katastrofer och arbeta för att minska riskerna för dem. Det här förutsätter en väsentlig förstärkning av framförhållningen i Finlands utvecklingssamarbetsprogram och -projekt.

Finland tar i bruk ett klimathållbarhetsverktyg för att beräkna och förebygga de risker som orsakas av klimatförändringen och naturkatastrofer som är en följd av den.

IV Prioriteringar i utvecklingspolitiken och -samarbetet

Det primära målet för Finlands utvecklingspolitik är att utrota den extrema fattigdomen och trygga ett människovärdigt liv för alla människor i enlighet med utvecklingsmålen i FN:s millenniedeklaration (Millennium Development Goals, 2000). Därutöver främjar Finland en förbättring av de fattigas ställning och en minskning av ojämlikheten. Vid sidan av fattigdomsbekämpningen hjälper utvecklingspolitiken också att hitta lösningar på andra globala utmaningar som den ohållbara användningen av naturresurser samt klimatförändringen.

Finlands utvecklingspolitik och -samarbete baserar sig på de mänskliga rättigheterna. I verksamheten prioriteras

- 1) ett demokratiskt och ansvarstagande samhälle som respekterar de mänskliga rättigheterna,**
- 2) en inkluderande och sysselsättande grön ekonomi,**
- 3) en hållbar hantering av naturresurser och miljöskydd**
- 4) mänsklig utveckling.**

Verksamheten definieras av tre genomgående principer: jämställdhet, en minskning av ojämlikhet och klimathållbarhet. Insatserna utgår från partnerländernas behov, finländarnas kunnande och styrkor samt den globala arbetsfördelningen.

I. ETT DEMOKRATISKT OCH ANSVARSTAGANDE SAMHÄLLE SOM RESPEKTERAR DE MÄNSKLIGA RÄTTIGHETERNA

Att respektera och tillgodose de mänskliga rättigheterna hör till förutsättningarna för en hållbar utveckling. I enlighet med den människorättsbaserade utgångspunkten tar man i utvecklingspolitiken genomgående hänsyn till lokalbefolkningens rätt att få kännedom om sina grundrättigheter och mänskliga rättigheter.

Samtidigt stödjer man kapaciteten hos de myndigheter som i partnerländerna ansvarar för övervakningen och förverkligandet av de mänskliga rättigheterna.

Demokratiska samhälleliga institutioner är ett grundvillkor för en stat som ska fungera och utvecklas. De garanterar en likvärdig och jämlik behandling av medborgarna, skapar en grund för ekonomins och näringslivets utveckling samt för en rättvis samhällspolitik. En genuin demokrati förutsätter respekt och aktivt arbete för de mänskliga rättigheterna. I en rättsstat kan människorna delta i planeringen av utveckling och i beslutsfattande som rör dem själva. Lagen är lika för alla och olika minoriteters möjligheter att delta är tryggade. Det att alla människors grundrättigheter respekteras och tillgodoses utgör grunden i en rättsstat.

Med utvecklingspolitiken och utvecklingssamarbetet stödjer man demokratins stöttepelare – ett oberoende rättsväsende, yttrande-, förenings- och församlingsfrihet, fria och oberoende val, ett parlament och en regering som är ansvarig inför parlamentet, lokalförvaltning, partier och ett fritt civilsamhälle.

Det som skedde under ”den arabiska våren” i Nordafrika var oförutsett och visade att det internationella samfundet hade förbisetat bristen på demokrati i de här länderna och betonat en skenbar stabilitet. Arabvåren stärker betoningen av demokratifrågor också i Finlands utvecklingspolitik och utvecklingssamarbete. I fortsättningen kan man också styra utvecklingsmedel i form av **stöd för demokratin och de mänskliga rättigheterna** till länder som genomgår en samhällelig förändring. Finland lägger särskild vikt vid förebyggande av marginalisering bland unga genom insatser för deras sysselsättning, utbildning och samhälleliga deltagande.

Centrala principer för **rättsstaten** och **en god förvaltning** är öppenhet, rätt till information och möjlighet att påverka beslutsfattandet. Principerna för en god förvaltning ingår i alla beslutsmekanismer i samhället, på arbetsplatserna och marknaden. De kan främjas gemensamt av givarna och partnerländerna. Medborgarna i både givarländerna och i utvecklingsländerna måste få veta till vad, och hur, de offentliga medlen används. Korruption och missbruk av offentliga medel utgör hinder för utveckling och respekten för de mänskliga rättigheterna. Bidragsgivarna kan också genom utbildning, information och med informationsteknologins hjälp stödja korruptionsbekämpning, minska utrymmet för korruption samt arbeta för en förmedling av öppen, demokratifrämjande information. Korruption måste också bekämpas i givarländerna.

Det civila samhället är en viktig aktör och partner i det människorättsbaserade utvecklingssamarbetet. Civilsamhället kräver ansvarighet av regeringen, myndigheterna och företagen och främjar på så sätt demokratisk utveckling. Med hjälp av direkta kontakter mellan finländska och internationella frivilligorganisationer, som deltar i utvecklingssamarbetet, och partnerländernas frivilligorganisationer stärks demokratin och människors självständiga utveckling.

Det sker ingen utveckling utan **säkerhet** och säkerheten ökar inte utan utveckling. Man skapar övergripande säkerhet genom samarbete mellan utvecklingssamarbete, humanitärt bistånd, diplomati samt militär och civil krishantering. Det görs dock så att den man erkänner den humanitära hjälpens självständighet och opartiskhet. Man kan utöka utvecklingssamarbetet i områden, där Finland stödjer fredsmäklings-, fredsbevarings- och krishanteringsuppdrag. Man undersöker möjligheterna till flexibel användning av resurser till exempel genom att grunda en stabiliseringsmekanism. Beslutet om övergripande stöd till krishantering med biståndsmedel bör grunda sig på de utvecklingspolitiska målen och uppfylla OECD:s ODA-kriterier. Fredsmäklingsinsatser sker ofta i utvecklingsländer eller rör folkgrupper i dem, och i de här fallen fyller finansieringen av fredsmäklingen i regel ODA-kvalifikationerna.

Inemot 50 stater i världen klassas som **bräckliga**. Det bor över 1,5 miljarder människor i stater som lider av våldsamma konflikter eller kontinuerligt politiskt och kriminellt våld, som orsakar människorna lidande, nöd och otrygghet. Samtidigt stagnerar utvecklingen. I många fall undergräver det kriminella våldet också sådana fredsprocesser som har fått det politiska våldet att upphöra. Svaga institutioner som lider brist på auktoritet

och bestämmanderätt klarar inte av att skapa en ekonomisk utveckling som stödjer säkerhet, rättvisa och sysselsättning. Det här kan leda till kriser även i länder som ytligt sett förefaller stabila.

För att bygga en stat behövs en vision och ett engagemang på lång sikt. Vid högnivåmötet i Busan 2011 kom man överens om ett nytt sätt att närma sig bräckliga staters utveckling. Det internationella stödet ska särskilt fokusera på att förbättra säkerheten, samt stärka förtroendet och kontakten mellan staten och det civila samhället. Det här innebär att man stärker de mänskliga rättigheterna, ett demokratiskt styre och civilsamhället. Statens förmåga att ansvara för sina grundläggande uppgifter är också en förutsättning för fattigdomsbekämpning. I grunduppgifterna ingår säkerhet och rättvisa, kapacitet att bära upp skatter och tullar, med vilka man i sin tur kan trygga basservicen och främja sysselsättningen. Man kan också främja de bräckliga staternas samhällsliga stabilitet, återuppbyggnad och utveckling genom stöd till individer och samfund. Finland undersöker olika möjligheter att i utvecklingspolitiken och -samarbetet fortsätta betona de bräckliga staternas olika specialbehov.

Efter konflikter behöver staterna stöd för att avväpna, hemförlova och omskola soldaterna och hjälpa dem att återvända till samhället. Säkerhetssektorn måste också reformeras. Till specialuppgifterna hör att hindra olaglig spridning av mindre vapen och bekämpa den oreglerade vapenhandeln. Finland tillåter inte vapenexport till konflikthärdar. Man måste förebygga människorättskränkningar i samband med konflikter och bekämpa i synnerhet straffrihet för de allra allvarligaste internationella brotten, som folkmord, brott mot mänskligheten och krigsbrott.

Finland stödjer de mänskliga rättigheterna, demokrati och ett ansvarstagande samhälle genom att

- *stödja försvarare av de mänskliga rättigheterna och andra människorättsaktörer, en god förvaltning och rättsstatsutveckling*
- *stärka öppenhet, rätt till information samt redovisningsskyldighet i Finland, i partnerländerna och globalt*
- *stärka partnerländernas demokratiska institutioner som betjänar medborgarna och skapar säkerhet*
- *bekämpa korruption*
- *satsa på stöd till och uppföljning av myndigheternas skyldigheter angående de mänskliga rättigheterna, att de sämst ställda människornas rättigheter tillgodoses och dessas fattigdom minskar*
- *stödja det civila samhället och dess frihet att verka, växelverkan mellan civilsamhället och myndigheterna samt bildnings- och kulturverksamhet*
- *ta i bruk ett särskilt stöd avsett för länder i förändring med syfte att stödja demokratin och dess grundförutsättningar*
- *delta i det internationella samfundets strävanden att stöda bräckliga stater på vägen mot fred och utveckling, och främja statsbygget i dem*
- *inkludera kvinnorna i förebyggande av konflikter, fredsbevaring och fredbyggnad i enlighet med FN:s resolution 1325*
- *att stödja fredsmäklning i enlighet med den praxis som framförs i fredsmäklingsprogrammet och genom att undersöka möjligheterna till flexibel användning av resurser till exempel genom att grunda en stabiliseringsmekanism*
- *delta i nationella och internationella projekt för att förhindra illegal spridning av mindre vapen och oreglerad handel med vapen.*

II. EN INKLUDERANDE OCH SYSSELSÄTTANDE GRÖN EKONOMI

Välstånd och välfärd föds av människors kunskaper och arbete. Den ekonomiska tillväxten har lyft upp länder ur fattigdomen men har samtidigt gjort många förfördelade och tärt på naturresurserna på ett ohållbart sätt. Därför räcker det inte med enbart ekonomisk utveckling utan den ska resultera i jämlik mänsklig utveckling inom gränserna för naturens bärkraft samt i likvärdiga möjligheter för alla att delta i samhället och ha ett anständigt arbete.

Utgångspunkten för Finlands utvecklingspolitik och -samarbete är i enlighet med UNEP:s definition en grön inkluderande ekonomi som siktar på att stärka den mänskliga välfärden och sociala jämlikheten. Den bygger på en hållbar användning av naturresurser och fungerar inom gränserna för naturens bärkraft och säkerställer ekosystemtjänsternas verksamhet. En grön ekonomi har låg utsläppshalt, den är resurseffektiv, samhällsligt inkluderande och skapar anständigt arbete och välfärd för så många kvinnor och män som möjligt.

Partnerlandets politiska vilja och egna verksamhet spelar en väsentlig roll i att skapa och stärka ett företagsklimat som stödjer investeringar, företagande och en ansvarstagande affärsverksamhet. Finland stödjer en god förvaltning i partnerländerna, vilken också främjar ekonomisk aktivitet, en jämn fördelning av den ekonomiska nyttan och stärkande av det sociala kapitalet. Lagstiftning och skattesystem som fungerar, spelregler mot korruption och bekämpning av svart ekonomi skapar klarhet i företagets verksamhetsmiljö. Samtidigt ökar den förutsägbarheten och det förtroende som företag och investeringar kräver. Möjligheterna att skapa anständiga arbetstillfällen förbättras. Ett anständigt arbete uppfyller Internationella arbetsorganisationens miniminormer för arbetslivet och ger en lön eller en förvärvsinkomst som man kan leva på.

Merparten av de fattiga i utvecklingsländerna sysselsätter sig själva inofficiellt på den privata sektorn. En betydande del av de här småföretagarna är kvinnor. Oftast handlar det om daglig överlevnad snarare än om företagsverksamhet med tillväxtförutsättningar och som kunde skapa välstånd och välfärd. Genom att stödja uppbyggnaden av en social minimitygghet förbättrar man kvinnornas möjligheter till företagsamhet och till att sysselsätta sig. Det är en insats för att förbättra de självsysselsättande småföretagarnas ställning och för att integrera dem i den officiella ekonomin. Man kan skapa lokala officiella jobb, som minskar fattigdomen, genom att stärka små och medelstora företags organisering och de lokala näringsmyndigheternas verksamhet.

Utvecklingsländerna är ofta beroende av produktion på låg förädlingsnivå och exporten vilar på några få basvaror. I synnerhet de fattigaste länderna kan inte producera konkurrenskraftiga produkter för den internationella marknaden och deras ekonomier lockar inte tillräckligt med inhemska eller utländska investeringar. Handel såväl inom landet, som regionalt och internationellt är en möjlighet för utvecklingsländer att arbeta sig upp från extrem fattigdom. De ska kunna integrera sig balanserat i den internationella handeln och utnyttja de möjligheter som handeln medför. Handelspolitiken bör ta hänsyn till de fattigaste utvecklingsländernas särställning då de försöker komma ut på marknaden. Den bör visa flexibilitet i fråga om regler och bidra med expertstöd när länderna förhandlar om och tillämpar handelsavtal.

Med handelrelaterat utvecklingssamarbete (*Aid for Trade*) främjar man uppkomsten av sund företagsverksamhet och anständiga arbetstillfällen, stärker grunden för produktionen, investeringarna och ekonomiska infrastrukturen i utvecklingsländerna och stödjer dem i implementeringen av handelsavtal. Det här förbättrar partnerländernas förutsättningar för företagsverksamhet samt främjar kvinnors och ungas möjligheter att fullödigt delta i det produktiva arbetet. Den privata sektorns verksamhetsförutsättningar ska främjas också i bräckliga stater. Finländska företags möjligheter att delta i att minska fattigdomen, lösa internationella utvecklingsproblem och utveckla den gröna ekonomin tas tillvara genom att främja

mångformiga partnerskap mellan den offentliga och den privata sektorn samt det civila samhället.

En ekonomisk utveckling som minskar ojämlikhet och en handelspolitik som tar sikte på rättvisa skapar likvärdiga möjligheter för människorna att ta del av samhället, arbetslivet och grundtryggheten. Utvecklingssamarbetet ska hjälpa utvecklingsländerna att utveckla sina skattesystem och offentliga tjänster. Det behövs också internationella åtgärder för att förhindra skattesmitning och stävja oreglerad kapitalflykt. För att kunna stänga skatteparadisen måste staterna förbättra utbytet av skatteuppgifter, utveckla internationella standarder för bokföringsregister, skärpa företagens rapporteringsskyldighet och utöka informationsutbytet mellan myndigheter. Den internationella finansmarknadens stabilitet, transparens och ansvarstagande ska förbättras till exempel genom internationella finansmarknadsskatter. Intäkterna från dem kan styras till utvecklings- och klimatfinansiering.

Många fattiga länders ekonomiska tillväxt och utveckling bromsas upp av överskuldssättning. För att ländernas skulder inte ska stiga till en ohållbar nivå bör de få stöd med att bredda sin exportbas och sina egna inkomstkällor. I fortsättningen bör man lägga allt mer vikt vid hur administreringen av utvecklingsländernas offentliga skuld kan förbättras. När man kombinerar stöd i låne- och biståndsform bör man försäkra sig om att det inte förvärrar utvecklingsländernas överskuldssättning.

Även företagen har ett samhällsansvar för de ekonomiska, sociala och miljömässiga följderna av hela sina verksamheter och hela sin upphandlingskedja. Ansvarsfullhet är allt mer en del av företagens strategiska affärsverksamhet, även för att verksamheten är förknippad med nya slags risker. Ansvarsfullheten tar sig uttryck i värderingar som styr verksamheten, i olika handlingar och i öppenhet om dem. Producenterna garanteras en rättvis ersättning för sitt arbete, till exempel genom certifieringssystemet för rättvis handel. Utöver företagens frivilliga samhällsansvar behövs också starkare internationella normer och direktiv. Finland främjar samhällsansvar tillsammans med företagen och försöker få till stånd konkreta förfaranden som gynnar de mest progressiva aktörerna. Finland stödjer bland annat initiativet Global Compact, OECD:s direktiv för multinationella företag samt FN:s principer för företag och mänskliga rättigheter.

Informations- och kunskapssamhället, innovationer och hållbar teknologi utgör grunden för utveckling. Framsteg i fråga om utvecklingsländernas expertis och informationsmiljö är fundamentala både för att ländernas hjälpberoende ska minska och för att utvecklingen ska vara effektiv. Finland betonar informationens öppenhet, utbildning på alla nivåer, högklassig forskning och hållbar teknologi som metoder för att främja jämställdhet, demokrati, tillgång till offentlig service, tillväxt på bred bas samt småföretagsamhet.

Finland verkar för en inkluderande och sysselsättande grön ekonomi genom

- att stödja en verksamhetsmiljö som skapar sund företagsverksamhet och anständiga arbetstillfällen
- att stärka partnerländernas skattesystem och offentliga finansförvaltning och dess öppenhet
- initiativet till utveckling som stödjer internationell handel (Aid for Trade) och genom att revidera Finlands handlingsplan för handelsrelaterat utvecklingssamarbete
- att stödja utvecklingsländernas kapacitet och möjligheter att dra nytta av handeln samt att delta i regionala och multilaterala handelsförhandlingar
- att stödja tillkomsten av företagsverksamhet som i första hand betjänar och inkluderar fattiga människor
- att stödja regional ekonomisk integration
- att motverka oreglerad kapitalflykt och arbeta för en stängning av skatteparadisen
- att delta i internationella initiativ till skuldlinning och åta sig att finansiera och utveckla dem
- att främja företagens samhällsansvar samt internationella normer och direktiv
- att skapa partnerskap mellan den offentliga och den privata sektorns samt det civila samhället (PPP) för utvecklingsfrämjande investeringar

- att främja utvecklingen av system för högskolutbildning, vetenskap, teknologi och innovationer samt informations- och kunskapssamhället
- att utnyttja ny informationsteknik
- att ta tillvara den finländska miljöaffärsverksamhetens växande betydelse som sysselsättande sektor i utvecklingsländerna
- att försöka utöka de olika formerna för utvecklingsfinansiering och mångsidiga partnerskap
- att främja arbetslivets spelregler, som bygger på överenskommelser och förhandlingar, och arbetarskydd
- att stödja arbetstagarnas rätt att organisera sig, och respekten för de grundläggande rättigheterna i arbete
- att främja ibruktagandet av alternativa välfärdsindikatorer

III. EN HÅLLBAR HANTERING AV NATURRESURSER, OCH MILJÖSKYDD

Merparten av världens fattigaste människor lever i länder med rikliga naturresurser. Med hjälp av grön ekonomi och hållbar användning av naturresurserna kan utvecklingsländerna främja sin egen utveckling och välfärd. Genom utvecklingspolitik och utvecklingsamarbete kan man stödja miljöskyddet, naturens mångfald och den hållbara användningen av naturresurser så att grundförutsättningarna för liv bibehålls också för framtida generationer. Utarmningen av naturen har allvarliga ekonomiska och sociala följder och en rubbning av balansen i naturen utgör också ett hot mot människornas välfärd.

Användningen av naturresurser omfattar allvarliga risker, dåliga förfaranden och korruption. En hållbar, resurseffektiv och demokratisk förvaltning av naturresurser i partnerländerna garanterar att intäkterna från naturresurserna gynnar ursprungslandet och fördelas så att hela befolkningen drar nytta av dem. Det här kan givarländerna stödja. Man kan inte nog betona betydelsen av företagens ansvarsfullhet, öppenhet och transparens inom naturresurssektorn. Dessa principer främjas av EU:s program FLEGT för att motverka illegal avverkning och virkeshandel och främja god förvaltning samt det internationella initiativet EITI (Extractive Industry Transparency Initiative), som båda stöds av Finland.

En god hantering av naturresurserna är nära förknippad med frågan om den framtida energiförsörjningen. Tillgången till energi kan ökas på ett hållbart sätt speciellt genom att främja energieffektiviteten och en omfattande och hållbar användning av förnybara energikällor. Då givarna främjar en god förvaltning av energisektorn hjälper de utvecklingsländerna att få investeringar även från den privata sektorn, skapa gröna arbetstillfällen samt utveckla sitt miljö- och energiteknologikunnande. Finland eftersträvar kolneutralitet i sitt eget utvecklingsamarbete och stödjer en utsläppsnål utveckling i utvecklingsländerna. I energiinvesteringar och andra infrastrukturprojekt samt i strategier och program måste man utöver miljökonsekvenserna också med omsorg bedöma de samhälleliga verkningarna till exempel för invånarnas rättigheter och utkomst. Negativa verkningar bör minimeras både i planering och genomförande och bedömningarna bör vara genuint inkluderande. Finland använder inte utvecklingsmedel till finansiering av kärn- eller kolkraft eller stora dammar och för i mån av möjlighet fram den här ståndpunkten i internationella organisationer.

Befolkningstillväxten, urbaniseringen och klimatförändringen ökar konkurrensen om naturresurser och markareal. Samtidigt begränsar de levnadsmöjligheterna för många samfund och hotar deras utkomst. I värsta fall leder miljöförstörelsen, markägarfrågor och tvister om användningen av naturresurser till våldsamma konflikter. På motsvarande sätt ökar en transparent och rättvis hantering av naturresurser den samhälleliga stabiliteten och spelar en viktig roll i att förebygga och lösa konflikter. Gemensamma naturresurser, avtal och institutioner som anknyter till användningen av dem kan öka förtroendet mellan länder och olika samfund. En hållbar och utsläppsnål utveckling av städerna i växelverkan med den omgivande landsbygden stödjer en hållbar användning av naturresurser.

Urbefolkningar och olika minoriteter hör ofta till samhällets mest diskriminerade grupper och för deras del har till exempel FN:s millenniemål uppnåtts klart sämre än genomsnittet. Samtidigt innebär deras levnadsförhållanden och ställning i samhället att de kan ha erfarenhet och kunskap om hur man anpassar sig till förändringar i naturen som är nyttig för hela samhällets utveckling. Samfundens egna överlevnadsstrategier och möjligheter att delta i beslutsfattandet om användning av naturresurser stöds.

En hållbar urbanisering kommer att vara ett allt viktigare mål, eftersom hälften av världens befolkning redan bor i städer. Urbaniseringen kommer att vara starkast i utvecklingsländerna, vars folkmängd beräknas växa med cirka två miljarder inom tre årtionden. Speciellt utvecklingsländernas urbanisering kommer att ha en betydande inverkan på den globala energieffektiviteten. För att åstadkomma energieffektiva städer behöver utvecklingsländerna stöd för att skapa en tätare samhällsstruktur med färre utsläpp.

Att uppnå en globalt tryggad livsmedelsförsörjning är en av den internationella utvecklingspolitikens största utmaningar. Rätten till hälsosam och säker mat ingår i rätten till ett människovärdigt liv. Över två tredjedelar av människorna som lever i extrem fattigdom bor på landsbygden, där huvudnäringen är lantbruk. För att främja en globalt tryggad livsmedelsförsörjning behövs ett mångsidigt samarbete mellan olika aktörer och konsekvens mellan olika politikområden. En tryggad livsmedelsförsörjning förutsätter att bland annat utvecklings-, jordbruks-, fiske-, handels-, energi-, hälso-, miljö- och naturresurspolitiken främjar likriktade mål. Den tryggade livsmedelsförsörjningen främjar inte bara välfärd utan också samhällelig stabilitet och säkerhet. Att höja lantbrukets produktivitet i hela matkedjan på ett ekologiskt och socialt hållbart sätt och att förbättra odlingsjordens avkastning främjar också den ekonomiska tillväxten på andra delområden i samhället.

Principerna om mänskliga rättigheter, konsekvens, öppenhet och god förvaltning bör också styra användningen av vattentillgångar och skogar. Vatten och skogar är i stor utsträckning kopplade till utveckling, fattigdomsbekämpning och säkerhet. Utan rätt till säkert och rent dricksvatten och sanitet kan man inte uppnå hälsa, välfärd och därmed utveckling. En rättvis och övergripande förvaltning av vattentillgångarna är en förutsättning för att trygga olika användningsbehov och vattenskydd och människors välfärd. En rättvis hantering av vattentillgångarna förebygger också konflikter både mellan länder och inom dem. Skogarna har en obestridlig betydelse som källa för en tryggad livsmedelsförsörjning och utkomst och som kolsänkor för att motverka klimatförändringen. Skogarna upprätthåller naturens mångfald och markens produktionskapacitet, förebygger ökenspridningen och stärker torra områdens livskraft och invånarnas livsmedelsförsörjning i dem. Samfundsskogsbruk är ett viktigt medel för att främja hållbarhet, en rättvisare fördelning av fördelar och en bättre utkomst. Med det globala programmet REDD+ kan man skapa ekonomiska incitament för att hindra avskogning och skogsskövling.

Klimatförändringen begränsar redan nu livsmöjligheterna och hotar utkomsten i många samhällen. Eftersom konkurrensen om naturresurserna växer i takt med befolkningsökningen måste man säkerställa att användningen av dem utgår från de lokala samhällenas behov och från principerna för hållbar utveckling och för grön ekonomi. Genomförandet av klimatkonventionen som formulerades i Rio de Janeiro 1992 (klimat, ökenspridning och naturens mångfald) har klara utvecklingspolitiska verkningar och inbördes kopplingar, som bör tas tillvara. Sådana är till exempel klimatförändringens effekter på naturens mångfald och tillämpningen av ekosystemperspektivet då man anpassar sig till klimatförändringen. Klimatförändringen leder till en allt större utarmning av jordmånen, ökenspridning samt förändringar i vattnets kretslopp, vilket försämrar miljön särskilt i torra regioner.

Finland främjar miljöskydd och en hållbar hantering av naturresurser genom att

- *stödja en hållbar tillgång till förnybar energi samt energi- och materialeffektivitet och forskning på området*
- *utveckla en god miljölagstiftning och -förvaltning*

- *i förhandlingar om miljö- och klimatavtal och i genomförandet av beslut betona utvecklingsländernas och speciellt kvinnornas ställning och särbehov*
- *förbinda sig vid klimatfinansiering och använda offentliga, privata och innovativa källor för den*
- *hjälpa utvecklingsländerna att anpassa sig till klimatförändringen*
- *stödja bevarandet av naturens mångfald både lokalt, nationellt och globalt samt i det här sammanhanget säkerställa lokalsamhällenas rättigheter*
- *stödja en tryggad livsmedelsförsörjning med en konsekvent politik både nationellt och globalt*
- *stärka urbefolkningars rätt till naturresurserna*
- *bidra till att skapa klarhet i markägandeförhållanden och trygga jordrätten för de fattigaste människorna, inklusive kvinnornas likvärdiga rätt att äga och utnyttja jord*
- *stödja en hållbar skötsel och användning av naturresurser, som skogar*
- *stärka rättighetsperspektivet för vattenförsörjning, sanitet och hygien både i partnerländerna och globalt*
- *arbeta för en rättvis och hållbar förvaltning av vattentillgångar, även gränsvatten*
- *i utvecklingssamarbete ta till vara universitetets, yrkeshögskolors, statliga forskningsinstituts, företags och praktiska aktörers kunskaper och forskning*

IV. MÄNSKLIG UTVECKLING

En utvecklingspolitik som stödjer kunskaper, hälsa och välfärd stärker den mänskliga utvecklingen och främjar likvärdigheten. Utbildning, god hälsa och en trygg arbetsmiljö förbättrar människornas möjligheter att varsebli sina rättigheter och kontrollera sina liv, få arbete och förbättra sin välfärd och utkomst. Utbildning, jämställdhet och ekonomisk produktivitet är nära förbundna med varandra. Man minskar ojämlikheten och skapar förutsättningar för hållbar utveckling särskilt genom att förbättra sårbara och utslagningshotade grupperns ställning.

Världen befolkas av den folkrikaste generationen någonsin. Merparten av världens befolkning är barn och unga, som lever utanför de traditionella industriländerna. Samtidigt åldras industriländernas befolkning. För att kommande generationer ska ha möjlighet till ett gott liv måste man trygga särskilt de ungas framtidsutsikter. Befolkningsökning, utveckling och säkerhet har ett samband med folkrörelser. Genom att främja och försvara människors livsförutsättningar kan man minska tvånget att flytta bort från sin hembygd.

Läs- och skrivkunskaper och annan allmänbildning utgör nyckeln till deltagande, påverkan och beslutsfattande i samhället. Genom en jämlik och högklassig grund-, yrkes- och högskol utbildning kan man säkerställa att det finns ändamålsenlig kompetens på samhällets olika delområden. En utbildning av hög kvalitet som är tillgänglig för alla främjar de ungas och vuxnas sysselsättning och högklassig forskning, innovationer och kunskaper, företagsverksamhet och på så sätt också en inkluderande ekonomisk utveckling.

I många utvecklingsländer börjar flickorna och pojkarna i grundskolan men många av dem, särskilt flickor, avbryter sin skolgång. Barn med funktionsnedsättning eller som annars behöver specialundervisning samt barn i etniska och språkliga minoriteter och i konfliktområden blir ofta utan tillräcklig utbildning. Finland har genom att arbeta som partner med frivilligorganisationer skapat exemplariska förfaranden för att inkludera människor med funktionsnedsättning och fortsätter att stödja dessa barns skolgång och inkluderande undervisning.

Utbildningens kvalitet i utvecklingsländerna behöver höjas på alla nivåer. I många länder har antalet unga som slutför grundskolan skjutit i höjden och det finns högklassiga studieplatser på andra stadiet för bara en bråkdel av dem. Utvecklingsländerna behöver stöd för att utveckla utbildningssystemen för den växande skaran av unga. Ett annat viktigt utvecklingsobjekt är att höja kvaliteten på yrkesutbildningen, högskolorna

och forskningsinrättningarna. Det här kan stödjas bland annat genom nätverk med finländskt kunnande. I planeringen av utbildning bör man försäkra sig om att utbildningen resulterar i kunnig arbetskraft och självständiga företagare.

Millenniemalet för en minskad mödradödlighet avancerar allra långsammast och därför kräver främjandet av kvinnors och flickors hälsa särskild uppmärksamhet. Det behövs samarbete mellan många sektorer för att komma åt det könsrelaterade våldet, skadliga attityder och seder och bruk. Hälsovården för mödrar och barn, liksom hiv- och aidstjänsterna måste integreras i primärhälsovården. Hälsovårdstjänsterna ska finnas likvärdigt tillgängliga för alla, även för de allra fattigaste och marginaliserade grupperna. Man ska också sporra samfundsbaserat preventivt hälsoarbete och människors möjligheter att påverka sina egen hälsa och välfärd. Utvecklingsländerna behöver också stöd i sin kamp mot den dubbla sjukdomsburden; utöver de smittsamma sjukdomarna belastas utvecklingsländernas människor och hälsovårdssystem av andra icke smittsamma sjukdomar som beror på förändrade levnadsvanor.

Finland främjar mänsklig utveckling genom att

- *stödja de globala målen för utbildning och hälsa i samarbete med andra likasinnade länder och genom olika forum*
- *stödja barns och ungas, i synnerhet flickors rätt till utbildning, från förskola till högskolestadiet*
- *främja särskilt de ungas sysselsättning*
- *stärka institutioner som producerar utbildningstjänster*
- *främja barnens rätt till en barndom och till utbildning genom att bekämpa speciellt de värsta formerna av barnarbete samt barnarbete som förhindrar skolgång*
- *uppmuntra att hälsa och välfärd inkluderas i allt beslutsfattande (Health in All Policies)*
- *stödja utveckling av hälsovårdssystem*
- *främja sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter, inklusive mödravård*
- *satsa på prevention och vård för att stödja arbetet mot hiv och aids som ett hälso- och samhällsproblem*

V Humanitärt bistånd

Hundratals miljoner människor drabbas varje år av naturkatastrofer, krig och väpnade konflikter. Den humanitära verksamhetens syfte är att rädda människoliv, lindra mänsklig nöd och upprätthålla människovärdet i kriser. Finland betonar vikten av att ta hänsyn till sårbara grupper i synnerhet kvinnors och flickors rättigheter och behov. Finland främjar skyddet av civila genom att stödja ratificeringen och implementeringen av internationella avtal om flyktingars och internflyktingars ställning.

Finlands humanitära bistånd baserar sig på humanitär rätt, internationella människorättsavtal och flyktingrätt samt på principer som betonar humanitet, likvärdighet, neutralitet och opartiskhet. I enlighet med principerna för gott humanitärt bistånd styrs Finlands insatser enbart av behov, inte av politiska, militära eller ekonomiska utgångspunkter. Neutralitet och opartiskhet är grundläggande förutsättningar för att hjälpen ska nå fram och för biståndsarbetarnas säkerhet. Finland betonar FN:s roll som ledande aktör inom den humanitära biståndsverksamheten med sikte på ett effektivt och välkoordinerat system för humanitärt bistånd. Detta gör Finland genom att stödja FN:s reform av biståndet i fråga. Finland betonar arbetsfördelningen mellan civila och militära aktörer och följer de riktlinjer som FN:s kontor för samordning av humanitärt bistånd (UNOCHA) ger för hur militära resurser kan användas som stöd för den humanitära biståndsverksamheten.

Finland betonar kontinuitet i samarbetet mellan humanitärt bistånd, fredsbyggande, återuppbyggnad och utvecklingssamarbete så att verksamheterna stödjer varandra. Kontinuiteten i Finlands

utvecklingssamarbete garanteras i stor utsträckning av det multilaterala samarbetet och frivilligorganisationerna. Genom dem stödjer Finland länder som återhämtar sig från stora naturkatastrofer och våldsamma konflikter. Finland främjar kontinuiteten också genom att påverka multiorganisationernas politik och utveckla smidiga handlingsmekanismer.

För att säkerställa att verksamheten ger resultat koncentrerar Finland sin finansiering av humanitärt bistånd till FN-organisationerna, Röda Korset, Röda Halvmånen samt till sådana finländska frivilligorganisationer som beviljats partnerstatus av generaldirektoratet för humanitärt bistånd och civilskydd vid Europeiska kommissionen (ECHO). Finansieringen bör vara flexibel, ske vid rätt tidpunkt och bygga på tillförlitliga behovsbedömningar. Eftersom det humanitära biståndet finansieras från anslagen för utvecklingssamarbete ligger fokus för Finlands humanitära insatser på de fattigaste länderna. Finland stödjer också humanitär verksamhet som har att göra med minor genom FN-organisationer samt internationella och finländska frivilligorganisationer.

Genom aktivt och föregripande direktions- och EU-arbete medverkar Finland till att stärka det internationella systemet för humanitärt bistånd. Man främjar också principerna för gott humanitärt bistånd och en harmonisering av hjälpaktörernas förfaranden. Finland effektiviserar sin verksamhet genom att revidera riktlinjen för humanitärt bistånd och utarbeta direktiv för användningen av anslagen.